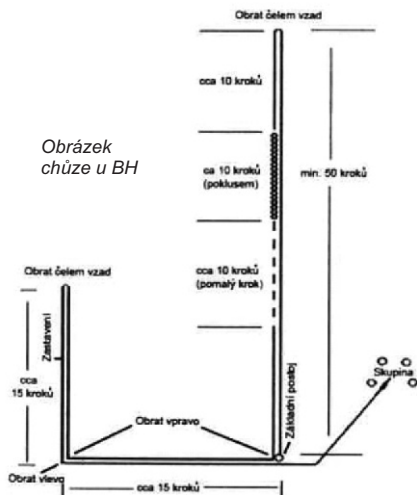

Před necelými dvěma roky, jsem zde psala svůj první článek o výcviku svých dvou bernardýnu psa Bosse a fenky Jessicky. Pro člověka nepatrný zlomek života, pro psa dramaticky mentální a sociální vývoj. Oba psi už dospěli a jejich štěněčí hravá a zlobivá povaha se téměř vytratila. Pořád si sice spolu hrají, mají spoustu energie, ale mnohem lépe se s nimi pracuje, jsou klidnější, soustředěnější.

Jelikož máme v plánu letos s Jessicou složit stopařské zkoušky, musíme jako první absolvovat zkoušku BH, která je podmínkou. Vzhledem k tomu, že posuzování mezinárodních zkoušek (MZŘ) je dnes přísnější je nutné se na tuto zkoušku důkladně připravit. Tuto zkoušku beru jako velice obtížnou a to z toho důvodu, že se jedná o dvě dlouhé chůze a Jessicu poslušnost bez motivace nebaví.

První fáze chůze je pro psa nezáživná a na koncentrovanost velice náročná. Dneska u MZŘ je u psa důsledně vyžadován oční kontakt na psovoda a radostný projev. Psovod se nesmí psa dotýkat a jakýkoliv dotek, je brán jako pomocný povel pro psa a tudíž bodová ztráta. V první fázi pes absolvuje 160 kroků na vodítku. Pak se chůze absolvuje znovu, včetně skupinky lidí a to vše bez vodítka.

Obrázek chůze u BH

S Jessicou jsem si jednotlivé cviky a chůze rozfázovala. Často u ní musím střídat odměňování, jelikož párek jí už nevoní a hračky nebaví. Chůze byla bez zájmu s hlavou dole, což je u zkoušky BH špatně. Bylo potřeba u ní hledat novou motivaci, tak jako ostatně vždycky. Zrovna jsme měli na cvičáku výcvikový víkend, kdy se nás tam sejde opravdu hodně. Zrovna přemýšlím, jak na Jessicu vykrát, jak jí motivovat, když najednou Jessica vyrazila a já letím za ní. Vedle si totiž kamarádka cvičila svého psa na balónek. Zvědavá Jessica si toho všimla, úplně se rozzářila a chtěla jí balónek vzít. To s jakou silou mě k ní odtáhla, aby jí balónek vzala, mě udivilo. Hned jsem si balónek od ní půjčila. Jessica byla najednou jako vyměněná. Ta radost, když ho dostala za odměnu, když jsme se o něj tahaly. Přijdu domů a hledám své staré balónky z dob minulých. Pěkně si je na další den nachystala a plná emocí, jak jsem našla správnou motivaci, jsem se těšila na další výcvik a to, jak se spolu posuneme dál. Přijedu na cvičák, vezmu si Jessicu a jdu s ní na plac. Plná energie vysvětlují naší výcvikářce, která za námi přijela až z Čech, jak jsem s balónkem vyžrála na Jessicu. No to je super, říká mi, tak se s ní ukaž. Balónek vezmu do ruky, ukážu ho Jessice a nic. Absolutně jí nezajímal. Vyzkouším všechny tři, co jsem doma našla a zase nic. Vedle stála kamarádka, co jsem od ní měla den před tím balónek půjčený. Tak mě napadlo si ho znovu půjčit. No a Jessica opět vyměněný pes, začala cvičit s radostí, že má opět svůj cizí balónek. Nechápal to nikdo, ale zřejmě Jessicu upoutal cizí pach. Balónky jsou totiž jinak úplně stejné. Naštěstí je kamarádka hodná a vždy když si pocvičí se svým psem, automaticky podává balónek nám. Když nejde na cvičák, zabalí ho do sáčku tak, aby byl stále napachovaný jejím pachem a Jessica měla tu správnou motivaci :). Je to zvláštní, ale takto to funguje už pár týdnů. Máme tedy motivaci pro Jessicu a můžeme začít s výcvikem. Jak jsem již psala, jednotlivé cviky jsem rozfázovala. Začaly jsme chůze u nohy bez vodítka. Balónek v levé ruce ve výšce něco nad pas tak, aby Jessica šla s hlavou

nahoru. Po páru krocích, když šla bezchybně, jsem jí slovně uvolnila a za odměnu dostala tolik vytoužený balónek. Když si s ním chvíli pohrála, balónek jsem jí vzala. Někdy to byl problém, jelikož ho nechtěla dát. V chůzi jsme pokračovaly tam, kde jsme skončily, aby si zvykla jednak na směr, ale i na délku chůze. Kde jsme se obě asi zasekly je obrát čelem vzad, kde ani tak nejde o rychlost obrátu, ale o plynulost obrátu. Nejednou se stalo, že jsem přes Jessicu upadla nebo udělala obrát a ona byla dva metry za mnou. Čím více se na ten obrát soustředím, tím horší je provedení. V podstatě ho neustále trénujeme.

Další částí u BH je změna rytmu chůze a to běh, pomalá chůze a normální chůze. Toto zvládá Jessica bez problému, jelikož změna chůze jí činí pozornější. Další taková fáze, je chůze z výchozího bodu do skupinky lidí. Skupinka je tvořena čtyřmi lidmi, kteří stojí ve tvaru obdélníku cca 5m od sebe. Pes musí projít skupinkou lidí ve tvaru osmičky a u jednoho člověka se zastavit tak, aby pes seděl mezi osobou a psododem. Jelikož má Jessica ráda ty cizí pachy, má zájem každého očichat a prohlédnout kapsy. Tento cvik obcházení ve skupině provádím s Jessicou na vodítku a balónek v ruce, abych mohla co nejrychleji reagovat na její zvědavé čichání. Jakmile Jessica projde skupinku bez náznaku někoho očichat, dostává okamžitě odměnu balónek. Chvíli si s ní pohrají a zase se vracím tam, kde jsme skončily a to zpátky do skupinky. Tam jí posadím, tak aby byla uprostřed mezi mnou a jedním ze skupinky. Poté odcházím směrem k výchozímu bodu, kde se musí sama bez povelu posadit k noze. Opět

obrovská pochvala a odměna. Další fáze výcviku je odložení za chůze v sedě a v leže. Vycházím s Jessicou u nohy na povel si Jessica sedne. Pár kroků od ní odejdu, abych se k ní vrátila zpátky. Pokud to udělá správně, odměna - balónek. Pokračujeme dál tak, že se vracím do stejného místa znovu. Jessica sedí, já se postavím vedle ní. Na povel k noze s ní vycházím vpřed, kdy po pár krocích na povel lehne a já odcházím od ní. Zase jen pár kroků. Poté se k ní vracím a odměním jí. Na stejné místo Jessicu položí znovu a jdu od ní na vzdálenost asi dvacetí kroků. Otočím se k ní čelem a dávám povel ke mně. Balónek mám v ruce uprostřed tak, aby seděla krásně přede mnou. Následuje povel k noze. Tímto výcvik ukončíme, velká odměna a prozatím konec výcviku. Povel za chůze sedni a lehni, se naučila velmi rychle. Za chůze, s balónekem v ruce, na povel sedni, jsem se zastavila a balónek jí zvedla nad hlavu. Ona, jak ten balónek očima sleduje, zvedla hlavu výše a tím, že jsem u ní stála, šla automaticky do sedu. U povelu lehni, to bylo přesně naopak a to tak, že balónek šel směrem k zemi, pod přední tlapy. Vždy, když jsem od ní odcházela, dávala jsem jí povel, čekej, aby neměla tendenci jít za mnou. Za všechno jsem jí odměnila a to jak slovně tak formou hry. Dneska se hodně preferuje radostný projev psa zvláště u těchto typu mezinárodních zkoušek.

S Bossem máme v plánu na podzim složit zkoušku a to ZZO1. Jedná se o národní zkoušku, kde oproti zkoušce ZZO jsou přidány překážky a štěkání na povel. Tento povel se Boss nikdy nenaučil, jelikož on zásadně štěká jen na listonošku a popeláře. Vzhledem k tomu, že při výuce tohoto cviku se pes za každé zaštekání slovně chválí : „tak je hodný štěkej,“ nebylo etické ho to takto učit. Na cvičáku neštěká, snad jen když je uvázaný. Chválit ho ale za to, že po mně štěká, když je uvázaný to nechci. Štěkání na povel Bosse tedy neučím. Dneska vím, že když půjdeme na zkoušky, budeme mít už při nástupu minus 10 bodů. Proto musíme trénovat vše poctivě, abychom neztráceli body za maličkosti. Chůze u nohy a obraty, jako čelem vzad, vpravo a vlevo bok Boss zvládá dobře. Jeho radostný projev a ochota cvičit je úžasná.

U něj nemusím řešit ani motivaci ani pamlsky. Pro Bosse je v podstatě motivací už to, že vezmu vodítko a jdeme spolu cvičit. Doma mu říkají mamánek. Jsou však cviky, u kterých jeho lásky plnou radost musím krotit. Přivolání ke mně znamená, že pes na povel ke mně přiběhne, usedne přede mnou a až na povel rozhodčího, následuje povel k noze. Boss na povel ke mně přiběhne, neusedne přede mnou, ale jde rovnou k noze. Proč taky, by se mně zdržovat před sednutím, když může být u paničky hned. Aport, podobný problém. Při odhození aportu sedí pes vedle nohy. Na pokyn rozhodčího, dávám povel aport. Pes pro něj běží, měl by ho hned uchopit a co nejdříve cestou se s ním vrátit zpět. Usednout přede mně v tlamě držet aport a až na pokyn rozhodčího odebírat psovi aport z tlamy, povel jsem pust. Dalším pokynem rozhodčího se pes přiřadí k noze. Boss na povel vyběhává pro aport, uchopí ho a vrací se ke mně. Aport přede mnou vyplivne a hned se zařadí k noze s radostným výrazem, jak to všechno zvládnul. To, že je za to bodová ztráta je mu v celku jedno. Boss je už v tom mazák, takže přesně ví, jaký povel bude následovat

a zřejmě nevidí důvod zdržovat se nějakým povelům navíc. Musela jsem proto změnit taktiku. U povelu ke mně Boss přibíhá, já mám ruce trochu před sebou, aby do nich nosem narazil. Hned mu dávám povel, sedni. Boss usedne, nenásleduje povel k noze, ale přiřadí se já k Bossovi. U aportu Bosse nejprve posadím před sebe. Na povel aport Boss bere činku do tlamy a drží jí. Když už vidím, že chce aport pustit, hned mu ho odebírám sama s povelům pust a znovu se přiřazuji já k psovi. Prostě se snažím povely střídát tak, aby nevěděl, co bude následovat.

Překážkám a to kladině, skoku vysokém a šplhem se věnujeme už delší dobu. Přejít přes kladinu není pro psa nikterak náročný a myslím si, že se to musí naučit každý pes. Bosse jsem kladinu učila už od štěňátka. Ne že bych v té době uvažovala o nějakých zkouškách, ale chtěla jsem, aby byl všestranný a neměl strach z nějaké desky. Jelikož, jak už jsem psala, Boss cviky zná a ví, co bude následovat, jeho znalost se projeví i na kladině. Na pokyn rozhodčího dostává povel vpřed, kdy pes vyběhává

na kladinu. Pes musí jít po kladině zároveň s psovodem a na konci kladiny se na pokyn rozhodčího zastavit a usednout u nohy psovoda. Boss na povel vpřed na kladinu vyběhne, než já udělám pár kroků on už je na konci s výrazem dobře vykonané práce. Bosse jsem musela dát na vodítko, a abych ho trochu přibrzdila, na kladině dostává povely stůj nebo sedni. Tím se zpomalil, protože neví, jaký povel bude následovat.

U skoku šplhem jsme museli překážku více roztáhnout. Tím jsme docílili toho, že překážka není tak strmá. Boss totiž při

vyběhnutí nahoru, z výšky skákal automaticky dolů. Takto je ten cvik samozřejmě proveden špatně. U lehčího typu psa se nainstaluje na překážku kruh a pes tímto kruhem musí projít. Tím se učí pomalu sestupovat dolů. Bohužel u takového kolose, to nejde. Takové obří kruhy ještě nevymysleli. Jezdíme s Bossem trénovat i na cizí cvičáky, aby nebyl zvyklý jen na ten jeden domácí. Překážky jsou všude jiné, ať už barvou nebo umístěním a tím, že je Boss překoná i tam, upevňuje si nácvik a jistotu. Samozřejmě, že sebou беру i Jessicu. U ní zase musím upevňovat nácvik dlouhodobého odležení. Její zvědavost a záliba v cizím pachu jí často vnukne nápad, se při odložení zvednout a jít se podívat po okolí.

Boss a Jessica jsou už určitě klidnější, ale i přesto jejich energie a chuť pracovat, je pro mě motivací a proto se nadále věnujeme výcviku.

Renata Brunclíková

